

Skyvrit Academy Copyrights

Skyvrit Academy website ("Skyvrit Academy Wings" Included) is subject to protection under copyrights, trademarks and/or other intellectual property rights owned, controlled or licensed by Skyvrit Academy. These rights are protected by common law, state laws, and Israel and international laws. Skyvrit Academy expressly reserves all rights, titles, and interests in and to all copyrights, trade names, logos, patents, links and other intellectual property and proprietary rights in and to the Site (Skyvrit.com), including but not limited to any images, photographs, animations, video, audio, music, text, and "applets"; the overall "look and feel", processes, software, technology, and other materials and users personal information ("WINGS" included) which appear on this Site, ; and the business processes used to market products and services. You agree that your rights are limited to those granted herein, and you will not acquire any rights except as expressly set forth in this Agreement. You may NOT use any of the mentioned above for any commercial use or any other use for that matter except for personal use as part of the Skyvrit Academy service Terms of Use. You may NOT publish, post, share any of the Skyvrit Academy's final product's links, (Descriptions links are not included).

מִמָּשׁ לַיָּדַי

Right Next to Me

You can't keep secrets for that long...

אם הייתי יכול לתאר את היום הזה במילה אחת, היא הייתה – מפתיע. תבינו אני אדם מופנם שקט ורגוע. אני עוד מעט בן 73, יש לי 5 ילדים, 13 נכדים ו-7 נינים. ובכל זאת משהו ביום הזה גרם לי לחשוב בצורה שונה על החיים אותם חייתי, על הצורה בה חשבתי ועל הדברים אותם קיוויתי להשיג בחיי. כל זה קרה ביום ראשון. בדרכי לכנסייה כבכל יום ראשון אני נוהג לבקר את אחי הצעיר רוברט. רוברט צעיר ממני ב-3 שנים. נשארנו 2 אחים בתוך העיירה הקטנה הזו, רוב משפחתי נפטרה, לצערי. נוצר מצב בו רוברט ואני נשארנו לבדנו. אשתי נפטרה לפני כשנתיים ומאז קיבלתי על עצמי את האחריות לטיפול במשפחתי – הילדים, הנכדים ורוברט. כשהגעתי לדלת צלצלתי בפעמון אך לא הייתה כל תגובה. החלטתי לנסות בשנית אך שוב, שום סימן למישהו שנמצא בבית.

ניסיתי להציץ מבעד לזגוגית החלון על מנת לראות אם יש מישהו בבית. "יכול להיות שהוא נרדם ולא שומע אותי?" חשבתי לעצמי. חשבתי שדפיקה נוספת לא תזיק. לא הספקתי להניף את אגרופי על מנת לדפוק על דלת הכניסה והדלת לפתע נפתחה. ראיתי נער בוגר, אני מעריך שבסביבות שנות ה-20 לחייו.

- "שלום איך אני יכול לעזור לך אדוני?"
 - "לעזור לי?" שאלתי בהפתעה, "מי אתה?!"
 - "אני מקס, הבן של רוברט". "מי?" עניתי כשפי פעור לרוב ההפתעה. "הבן של רוברט, מי אתה ואיך אני יכול לעזור לך?"
- "אני..." היססתי, "אני חבר טוב של אבא שלך". לקחתי את רגלי והסתלקתי משם במהירות האפשרית. לא הצלחתי לישון כל אותו הלילה. למחרת בבוקר החלטתי

שאני חייב לגשת שוב לביתו של רוברט. "אני חייב לשאול אותו באשר למה שראיתי אתמול בבוקר" חשבתי לעצמי.

בכניסה לביתו של רוברט ראיתי אותו שוב, מקס. "איפה הוא נעלם כל השנים האלו?" תהיתי, "מדוע רוברט אף פעם לא סיפר לי עליו?" כלכך הרבה שאלות, מעט מידיי תשובות.

לפתע רוברט פתח את דלת הכניסה, שתקתי. לא ידעתי מה לומר.

"אז פגשת אותו אני מבין". אמר רוברט. "מצטער לא התכוונתי שזה ייצא בצורה כזו". הרגשתי באי הנוחות של מקס. "אני צריך ללכת" אמר מקס ונכנס לבית. "למה לא אמרת שום דבר במשך כל השנים האלו?" שאלתי. "חשבתי שאין ביננו סודות". כעסתי והרגשתי מאוד פגוע. "הוא מעניק משמעות לחיי" אמר רוברט בזמן שהרכין את ראשו, "האמת היא, שפחדתי מהתגובה שלך, מהביקורת שלך, בדיוק כמו זו עכשיו". הוא התקרב אליי והמשיך, "מאז שרן נהרג, אתה לא מסוגל לשמוע על ילדים, להקשיב לצחוק של תינוק והנושא באופן כללי מרתיע אותך".

קוראים יקרים, לא חשבתי ולו לרגע שזה חשוב כלכך אך בכל זאת אומר לכם, בני נהרג לפני כ- 25 שנים, עד היום אני מרגיש את הטרגדיה עמוק בכל איבר בגופי.

"אני מצטער" אמר רוברט. "לא", השבתי, "אני זה שצריך להתנצל, שכחתי לרגע שהחיים ממשיכים, לא רק עבורך אלא גם עבורי". בתוך תוכי התפוצצתי, מעולם לא חשבתי שעולמי הפנימי משפיע בצורה מובהקת כלכך על עולמם

של אחרים . "קרא למקס" דרשתי מרוברט, "הגיע הזמן
שהוא יכיר את הדוד המתבגר שלו". רוברט חייך, תוך
תחושת הקלה חייכתי גם אני, "מי יודע רן, אולי בסוף עוד
ניפגש..." חשבתי לעצמי.

-סוף-

